

הלכות אסורי ביאה פרק כב

א. אסור להתייחד עם ערוה מן העריות, בין זקנה בין ילדה שדבר זה גורם לגלות ערוה: חוץ מהאם עם בנה, והאב עם בתו, והבעל עם אשתו נדה. וחתן שפרסה אשתו נדה קדם שיבעל אסור להתייחד עמה, אלא הוא ישן בין האנשים, והיא ישנה בין הנשים; ואם בא עליה ביאה ראשונה, ואחר כך נטמאת מתר להתייחד עמה.

ב. לא נחשדו ישראל על משכב זכור, ועל הבהמה; לפיכך אין אסור להתייחד עמהן. ואם נתרחק אפלו מיחוד זכור ובהמה, הרי זה משבח; וגדולי החכמים היו מרחיקין הבהמה, כדי שלא יתייחדו עמה. ואסור יחוד עריות, מפני הקבלה.

ג. כשארע מעשה אמנון ותמר, גזר דויד ובית דינו על יחוד פנויה, ואף על פי שאינה ערוה, בכלל יחוד עריות; ושמאי והלל גזרו על יחוד גויים. נמצא כל המתייחד עם אשה שאסור להתייחד עמה, בין ישראלית בין גויה מכין את שניהן מפת מרדות, האיש והאשה, ומכריזין עליהן: חוץ מאשת איש שאף על פי שאסור להתייחד עמה, אם נתייחד אין לוקין, שלא להוציא לעז עליה שזנת, ונמצאו מוציאין לעז על הבנים שהן ממזרים.

ד. כל אשה שאסור להתייחד עמה אם היתה אשתו עמו הרי זה מתר להתייחד, מפני שאשתו משמרתו; אבל לא תתייחד ישראלית עם הגוי, אף על פי שאשתו עמו שאין אשתו שלגוי משמרתו, ואין להן בושה.

ה. וכן אין מוסרין תינוק ישראלי לגוי ללמדו ספר וללמדו אמנות, מפני שכלן חשודין על משכב זכור. ואין מעמידין בהמה בפנדקאות שלגויים, ואפלו זכרים אצל זכרים ונקבות אצל נקבות. ואין מוסרין בהמה חיה ועוף לרועה גוי, אפלו זכרים לגוי ונקבות לגויה מפני שכלן חשודין על הרבעת בהמה. וכבר בארנו שהן אסורין בזכור ובהמה, ונאמר "ולפני עור, לא תתן מכשל" (ויקרא יט, יד).

ו. ומפני מה אין מוסרין בהמה נקבה לגויה: מפני שכלן בחזקת נואפים, וכשיכוא הנואף לשכב עם גויה זו, אפשר שלא ימצאנה, וישכב עם הבהמה; או אפלו ימצאנה, ישכב עם הבהמה.

ז. לא תתייחד אשה אחת, אפלו עם אנשים הרבה עד שתהיה שם אשתו שלאחד מהם; וכן לא יתייחד איש אחד, אפלו עם נשים הרבה. ונשים הרבה עם אנשים הרבה, אין חוששין ליחוד; היו האנשים מבחוץ והנשים מבפנים, או האנשים מבפנים והנשים מבחוץ, ופרשה אשה לבין האנשים, או איש לבין הנשים אסורין משום יחוד. אפלו איש שעסקו ומלאכתו עם הנשים, אסור לו להתייחד עם הנשים. פיצד יעשה יתעסק עמהן ואשתו עמו, או יפנה למלאכה אחרת.

ח. מתר להתייחד עם שתי יבמות, או עם שתי צרות, או עם אשה וחמותה, או עם אשה ובת בעלה, או עם אשה ובת חמותה מפני ששונאות זו את זו, אין מחפות זו על זו. וכן מתר להתייחד עם אשה שיש עמה תינקת קטנה שיודעת טעם

ביאה, ואינה מוסרת עצמה לביאה שאינה מזנה בפניה, שהרי זו מגלה את סודה.

ז. תינקת מבית שלוש שנים ולמטה, ותינוק מבן תשע שנים ולמטה מתר להתיחד עמהן: שלא גזרו אלא על יחוד אשה הראויה לביאה, ואיש הראוי לביאה.

י. אנדרגינוס אינו מתיחד עם הנשים; ואם נתיחד אין מכין אותו, מפני שהוא ספק. אבל האיש מתיחד עם האנדרגינוס, והטמטום.

יא. אשת איש שהיה בעלה בעיר אינה חוששת ליחוד, מפני שאימת בעלה עליה; ואם היה זה גס בה כגון שגדלה עמו, או שהיתה קרובתו לא יתיחד עמה, ואף על פי שבעלה בעיר. וכן כל המתיחד עם אשה, והיה הפתח פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום יחוד.

יב. מי שאין לו אשה, לא ילמד תינוקות, מפני שאמות הבנים באות לבית הספר לבניהם, ונמצא מתגרה בנשים; וכן אשה, לא תלמד קטנים, מפני אבותיהן שהן באין בגלל בניהם, ונמצאו מתיחדים עמה. ואין המלמד צריך שתהיה אשתו שרויה עמו בבית הספר, אלא היא בביתה והוא מלמד במקומו.

יג. תקנו חכמים שיהיו הנשים מספרות זו עם זו בבית הכסא, כדי שלא יכנס איש משום יחוד.

יד. אין ממנין אדם נאמן וכשר להיות שומר חצר שיש בה נשים, אף על פי שהוא עומד בחוץ שאין אפטרופוס לעריות; ואסור לאדם למנות אפטרופוס על ביתו, שלא ינהיג אשתו לדבר עברה.

טו. אסור לתלמיד חכמים לשכן בחצר שיש בה אלמנה, אף על פי שאינו מתיחד עמה מפני החשד אלא אם כן היתה אשתו עמו; וכן אלמנה אסורה לגדל כלב, מפני החשד. ולא תקנה אשה עבדים זכרים, אפלו קטנים מפני החשד.

טז. אין דורשין בסתרי עריות בשלושה מפני שהאחד טרוד בשאלת הרב, והשנים נושאים ונותנים זה עם זה ואין דעתם פנויה לשמע, ולפי שדעתו שלאדם קרובה אצל עריות, אם נסתפק לו דבר ששמע מורה להקל; לפיכך אין דורשין אלא לשנים, כדי שיהיה האחד השומע מפנה לבו ויודע מה שישמע מן הרב.

יז. אין לך דבר בכל התורה כלה שהוא קשה לרב העם, אלא לפרש מן העריות והביאות האסורות: אמרו חכמים, בשעה שנצטוו ישראל על העריות, בכו וקבלו מצוה זו בתרעמת ובבכיה שנאמר "בכה למשפחתיו" (במדבר יא, י), על עסקי משפחות. ואמרו חכמים, גזל ועריות, נפשו שלאדם מתאוה להן ומחמדתן. ואין אתה מוצא קהל בכל זמן וזמן, שאין בהן פרוצין בעריות ובביאות אסורות. ואמרו חכמים, רב בגזל, ומעוט בעריות; והכל באבק לשון הרע.

יח. לפיכך ראוי לו לאדם לכף יצרו בדבר זה, ולהרגיל עצמו בקדשה יתרה ובמחשבה טהורה ובדעת נכונה כדי להנצל מהן; ויזהר מן היחוד, שהוא הגורם הגדול. גדולי החכמים היו אומרים לתלמידיהם, הזהירו בי מפני בתי, הזהירו בי מפני

כָּלֹתִי כְּדֵי לְלַמֵּד לְתַלְמִידִים שֶׁלֹּא יִתְבַּיְּשׁוּ מִדְּבַר זֶה, וַיִּתְּרֶחֱקוּ
מִן הַיַּחֲוֹד.

יט. וְכֵן יִנְהַג לְהִתְרַחֵק מִן הַשְּׂחוּק, וּמִן הַשְּׂכָרוֹת, וּמִדְּבָרֵי עֲגָבִים
שֶׁאֵלּוּ גּוֹרְמִין גְּדוּלִּים הֵם, וְהֵם מַעְלוֹת שְׁלֵעָרִיוֹת; וְלֹא יֵשֵׁב בְּלֹא
אִשָּׁה, שֶׁמִּנְהֵג זֶה גּוֹרֵם לְטְהָרָה גְּדוּלָּה. יִתְּרָה מְכַל זֹאת אָמְרוּ,
יִפְנֶה עֲצָמוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ לְדְבָרֵי תוֹרָה, וַיִּרְחִיב דַּעְתּוֹ בַּחֲכָמָה שְׁאִין
מַחְשַׁבֶּת עֲרִיּוֹת מִתְגַּבֶּרֶת, אֲלֵא בְּלֵב פָּנוּי מִן הַחֲכָמָה, וּבַחֲכָמָה
הוּא אוֹמֵר "אֵילַת אֲהָבִים, וַיַּעֲלֵת-חֵן: דְּדִיָּה, יְרוּךְ בְּכָל-עֵת;
בְּאַהֲבָתָהּ, תִּשְׁגָּה תְּמִיד" (משלי ה, יט).